

er kun Ministeriets Sandhede, vi ved vor Afstemning votere over som Noget, vi finde fuldstændig ulovligt. Men jeg kan ikke forstaa det ærede Medlem, jeg synes, at han kom i en hel Modsigelse med sig selv, naar han mente, at den provisoriske Lov var lovlig, og han ikke desto mindre vil indanke den for Rigsretten. Det er dog underligt at ville anklage en Mand for Netten, som man mener, ikke har begaaet noget Ulovligt. Rigsretten skal bedømme Ministeriets Handlinger og bestemme, hvilket Strafsvar der kan paaføres det, men naar man mener, at der ikke er begaaet noget Ulovligt, saa kan der jo heller ikke være Noget at paaføre Strafsvar for. Jeg kan altsaa ikke forstaa, at det ærede Medlem finder nogen Grund til at anklage Ministeriet for Rigsretten. Jeg synes, som sagt, at det ærede Medlem er kommet i en stærk Modsigelse med sig selv. — Det er kun disse faa Bemærkninger, jeg ikke har villet undlade at fremsætte.

Formanden (Krabbe): Jeg skal ønske, at den sædvanmæssige Betegnelse gjensidig og af Regjeringens Medlemmer maatte blive benyttet. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at den hviler ikke alene paa Hævd, saa længe vor Forsatning har bestaaet, men tilbørlig ogsaa paa udtrykkelig gjensidig Aftale.

Tauber: Den ærede Taler, der sidst havde Ordet, anførte en Ytring, af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen), som gik ud paa, at den provisoriske eller den saakaldte provisoriske Finantslov var en Lov, fordi den er udkommen med Kongens og Ministeriets Underskrift. Jeg kan ganske slutte mig til de Bemærkninger, han er fremkommen med i saa Henseende; men jeg tror, at en saadan Udtalelse fra en Rigsdagsmand fortjener meget stærkt at fremhæves, thi den Definition af en Lov, at det er en saadan, som er udkommen med Kongens og Ministeriets Underskrift, kunde gjælde før 1849, men den gjælder ikke og kan ikke gjælde efter 1849. Ved at betegne en Lov paa den Maade stiller der ærede Medlem sig paa Gnevældens Standpunkt. Det er det stærkeste Udtryk i saa Henseende, der er fremkommet for den Bestræbelse, som man fra forskjellig Side — jeg paastaar ikke med Rette — har set i den Strid, som nu føres. Naar man har betragtet den Andel, som den høitærede Conseilspræsident har taget i den nærværende Diskussion, kan man vistnok ikke Andet end fra mange Sider undre sig derover. Det har maattet gjøre et beynnderligt Indtryk at se, at medens der fra samtlige Taleres Side, ogsaa fra de Medlemmers af Oppositionen, der have taget Ordet, har aabenbaret sig Bestræbelser for at komme bort fra den Tilstand, hvori vi her befinde os, eller medens der i alt Fald er udtalt en Bellagelse over, at en saadan Tilstand finder

Sted, har Regjeringens Representant, som dog maatte være den nærmeste, skulde man antage, til at række Haanden til en saadan Bestræbelse, udtalt sig paa en saadan Maade, som snarere maa lægge Hindringer i Veien derfor end fremme et saadant Øiemed. I og for sig kan det vistnok ikke undre, thi selv den nuværende Regjering's Oprindelse røbede jo, at Regjeringens Hensigt ikke var at bringe de forskjellige Statsmagter eller Faktorer i Statslivet til at arbejde sammen, men at overvinde eller bøde den ene Faktor til Fordel og til Bedste for den anden. Havde det ikke været Tilfældet, saa vilde den høitærede Regjering, idet den tiltraadte, have benyttet den Situation, der bitterlig fandt Sted dengang, idet den daværende Opposition var vækkende, ja endogsaa var i høj Grad vækkende, til at bringe en Udvæjning til Stede, og en Regjering, der havde stillet sig dette til Opgave, vilde under de daværende Omstændigheder have havt et meget let Spil. Men lige saa lidt som den høitærede Regjering dengang gjorde det, idet den tværtimod lagde an paa det Modsatte, mente, at Dieblisset netop var kommet til at bøde Oppositionen, eller som man ved en anden Leilighed har udtrykt sig — jeg tror endogsaa i denne Sal — til at knuse den, lige saa lidt ere den høitærede Regjering's Bestræbelser senere gaaede i Retning af Udvæjning. Ogsaa i de to foregaaende Dage have den høitærede Conseilspræsidents Udtalelser været, om jeg maa bruge det Udtryk, paafaldende i indhold, Form og i Indhold. Naar den høitærede Conseilspræsident paa den stærkeste Maade har gjort gjældende, at Regjeringens Ansvar kun kan gjøres gjældende for Rigsretten, „han vilde kun svare, naar han stod lige over for sine Dommere“, saa er det dog meget paafaldende, naar man tænker paa, at Ansvarret ingenlunde i dette Forhold ligesaa lidt som i noget som helst andet Forhold indskrænker sig til det Juridiske eller, for at sige det rent ud, til det Kriminelle. Er det Tilfældet i det borgerlige Liv? Finder det Sted i Forretningslivet eller i det kommunale Liv? Paa ingen Maade. Vil man paastaa, at man har fyldestgjort sit Ansvar i Forretningslivet, naar man ikke har begaaet Noget, hvorved man paadrager sig Straf for Exempel af Forbedringshusarbejde eller hvilken som helst anden Straf ifølge Straffeloven? Vil man paastaa i det kommunale Liv, at Kommunens Representanter, der jo vel at mærke ikke kunne sammenlignes med Rigsdagsmænd, eftersom de ogsaa have administrativ Virksomhed, have fyldestgjort deres Ansvar, naar de ikke begaa saadanne Ting, at de kunne dømmes fra deres Bestilling. Det vil dog sikkert Ingen paastaa. Det gjælder i det konstitutionelle Liv, i Statslivet paa samme Maade som paa alle andre Omraader af Livet, at det er ikke blot et saadant Ansvar, som kan bringes for Domstolene, der